

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 333/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, proti rozhodnutiu Daňového úradu Košice č. 102958254/2023 z 22. novembra 2023 a rozhodnutiu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101406705/2024 z 15. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na nedotknuteľnosť obydľia podľa čl. 21 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutiami Daňového úradu Košice (ďalej aj „daňový úrad“ alebo „správca dane“) a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť daňovému úradu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozhodnutím daňového úradu bolo podľa § 81 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) zriadené záložné právo na nehnuteľnom majetku vo vlastníctve sťažovateľa na zabezpečenie daňového nedoplatku v sume 50 815,75 eur. Rozhodnutie bolo vydané na základe žiadosti Magistrátu mesta Viedeň o vymáhanie, ktorej prílohou bol jednotný exekučný titul pre pohľadávky č. AT_VOAH232806_20230811_UIPE_1 z 11. augusta 2023 vydaný podľa smernice Rady 2010/24/EU o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení.

3. O odvolaní sťažovateľa rozhodlo finančné riaditeľstvo napadnutým rozhodnutím, ktorým rozhodnutie daňového úradu potvrdilo podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti tvrdí, že v zmysle poučenia finančného riaditeľstva podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu Magistrátu mesta Viedeň, namietajúc nedoručenie exekučného titulu. Finančné riaditeľstvo rozhodujúce o jeho odvolaní však tieto námietky nevzalo do úvahy, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu je ako dlžník označený len sťažovateľ, keď dlžníkom je aj spoločnosť WaM Taxi GmbH, ktorej je sťažovateľ konateľom. Tvrdenie cudzieho štátu, že exekučný titul je vykonateľný, nezodpovedá obsahu predložených dokladov, pričom sťažovateľ je presvedčený, že daňová exekúcia je neprípustná. Finančné orgány sa nezaoberali tým, či vyhlásenie konkurzu na spoločnosť WaM Taxi GmbH nebráni začatiu daňovej exekúcie. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že rakúska daňová správa síce oznámila, že exekučný titul je vykonateľný, pretože sťažovateľ proti nemu neuplatnil opravný prostriedok, avšak nevyvrátila jeho tvrdenia, že exekučný titul mu nebol účinne doručený. Napadnuté rozhodnutia označuje za nespravodlivé, arbitrárne a vybočujúce z medzí ústavnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie ústavou garantovaných základných práv napadnutými rozhodnutiami daňového úradu a finančného riaditeľstva o zriadení záložného práva na nehnuteľnom majetku vo vlastníctve sťažovateľa na zabezpečenie daňového nedoplatku. Daňová exekúcia je vedená na podklade jednotného exekučného titulu pre pohľadávky č. AT_VOAH232806_20230811_UIPE_1 z 11. augusta 2023, pričom sťažovateľ spochybňuje jeho vykonateľnosť.

6. Ústavný súd, poukazujúc na čl. 127 ods. 1 ústavy, konštatuje, že nie je súčasťou všeobecných súdov. Pojmovým znakom ústavnej sťažnosti je jej subsidiarita, lebo nepredstavuje klasický riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, ale ide o prostriedok určený výhradne pre prípad, keď sa sťažovateľ domnieva, že v predchádzajúcom konaní boli porušené jeho ústavou, resp. medzinárodnými zmluvami zaručené práva, a preto je legitímne a logické, že ústavná sťažnosť môže byť podaná až po vyčerpaní všetkých ostatných právnych prostriedkov určených na ochranu sťažovateľových práv, t. j. musí nastať situácia, keď sa ochrany práv už nemožno domáhať iným spôsobom. Ústavná sťažnosť teda nie je právnym prostriedkom slúžiacim na zjednodušenie alebo obídenie osobitne stanoveného zákonného postupu tak, ako to prezentuje sťažovateľ.

7. Vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu správcu dane, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ mohol proti nemu podať odvolanie (čo aj urobil), o ktorom napadnutým rozhodnutím rozhodlo finančné riaditeľstvo. Z tohto dôvodu boli naplnené podmienky na aktiváciu už zmieneného princípu subsidiarity, keďže finančné riaditeľstvo disponovalo právomocou poskytnúť na základe odvolania ochranu sťažovateľovým označeným právam v rámci odvolacieho konania. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

8. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie svojich v bode 1 označených ústavných práv aj rozhodnutím finančného riaditeľstva, ústavný súd zdôrazňuje, že z § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavná sťažnosť môže zásadne smerovať len proti rozhodnutiam „konečným“, t. j. rozhodnutiam o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon poskytuje na ochranu práv sťažovateľov.

9. Sťažovateľ mal pritom možnosť domáhať sa preskúmania napadnutého rozhodnutia finančného riaditeľstva využitím v rozhodnom čase mu Správnym súdnym poriadkom priznanej správnej žaloby, ktorá podľa názoru ústavného súdu predstavuje v okolnostiach danej veci účinný právny prostriedok, prostredníctvom ktorého je následne správny súd povinný vecne preskúmať napadnuté rozhodnutie.

10. Z dôvodov ústavnej sťažnosti však nie je zrejmé, či sťažovateľ túto možnosť domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom správnej žaloby aj využil. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy a zo zákona o ústavnom súde zreteľne vyplýva, že pred podaním ústavnej sťažnosti musí účastník konania vyčerpať všetky riadne (i mimoriadne) opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi (napr. IV. ÚS 158/2021).

11. Skutočnosť, že sťažovateľ má k dispozícii právny prostriedok spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho namietaných práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu finančného riaditeľstva, založila dôvod na odmietnutie jeho ústavnej sťažnosti v tejto časti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ak by aj sťažovateľ podal správnu žalobu, jeho sťažnosť by bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

12. V závere ústavný súd už len dodáva, že predchádzajúca ústavná sťažnosť sťažovateľa nasmerovaná proti daňovej exekučnej výzve daňového úradu a potvrdzujúcemu rozhodnutiu finančného riaditeľstva bola z identických dôvodov ako v tomto posudzovanom prípade odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 277/2024-16 z 30. mája 2024, v ktorom bol sťažovateľ upozornený na povinnosť využiť pred podaním ústavnej sťažnosti všetky pre neho zo zákona dostupné prostriedky nápravy.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu